

har netop søgt at drage en Grændse, men det ligger i Sagens Natur, at, naar man drager en Grændse, saa ere alle de, der komme til at ligge udenfor den, misforviede. Man kunde maaffee have holdt sig til den Grændse, som det ærede Medlem antydede, det vil sige, at alle Officerer, som vare gaaede af, forinden Hærloven var indført, skulde beholde deres ældre Titler, og de, som bleve afskedigede efter Hærlovens Indførelse, skulde have de nye Titler, men jeg skal dertil bemærke, at, medens jeg i Principet kan indrømme det Unfskelige i, at man kunde blive staaende derved, har der gjort sig Hensyn gjældende, Hensynet til Billighed og Hensynet til de Dnsker, som vare fremkomne, som have drevet Krigsbestyrelsen til at overstride denne Grændse. Det kan være en Feil, og de ærede Herrer, som ikke have prøvet, hvad det vil sige at komme under saadant Tryk og Indflydelse, ville maaffee tale med stor Lethed herom, men jeg kan forstikke de Herrer, at, medens jeg undertiden meget vel kan modstaae et Tryk, har Hensynet til Individernes Dnske, Hensynet til Billigheden været saa stærkt, at det har drevet Krigsbestyrelsen udover denne Grændse; men det har dog ikke drevet den udover alle Grændser, som det ærede Medlem paaftod. Og den Grændse, — jeg siger det vel at mærke med den Reservation, at jeg paa ingen Maade kan indlade mig paa at gjøre Rede for de Undtagelser fra den fulgte Regel, som desforuden multigen have fundet Sted — men den Hovedgrændse, man har truffet, da man engang var dreven fra den første Grændse, var den, at Officerer, som havde deltaget i sidste Krig, fik nye Titler. Det forekommer mig dog, at, naar man ikke stiller sig paa det ophoiede Standpunkt, at man aldeles ikke vil begribe Forhold, som nu engang ere afvigende fra dem, man er vant til, naar man slet ikke vil indrømme den Berettigelse, som Hensynet til menneffelig Svagheit kan have, saa maa man dog indrømme, at i en Hær kan Hensynet til, om en Officer atter har gjort god Tjeneste i sidste Krig, nok afgive et passende Hensyn og en passende Grund. Jeg har ikke nægtet ubetinget at besvare det, der er fremkommet med Hensyn til

dette hele Forhold, fordi det forekom mig, at det skyldtes Thinget, og det kunde heller ikke være mig ligegyldigt, om Thinget forblev under Paavirkning af de fulminante Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds. Men, som sagt, jeg maa tage den Reservation i min dobbelte Egenskab, at et saadant Forhold, som ligger fuldstændig udenfor dette Things Omraade, og slet ikke kan behandles her, bliver gjort til Gjenstand for Forhandling her. Det er ikke correct, — jeg vil ikke tale om, at det ikke er ædelt, — at angribe en Minister paa et Omraade, hvor han ikke med fuld Frihed kan forsvare sig; det bør man ikke, og det har man ikke Ret til at gjøre. Det ærede Udvalg, eller rettere sagt Udvalgets Fleertal, har motiveret sin Indstilling paa en Maade, som i de saa Ord, man har helliget denne Sag, viser en saa fuldstændig Misforstaaelse af det hele Forhold, at jeg maa tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger derom. Det ærede Udvalg siger: „Naar man seer hen til, at Majorititten er en aflagt Titel . . .“, det er nu meget aandrigt og meget morsomt, at man kalder en Titel aflagt eller afbød; det kan see meget godt ud i en Avisartikel og være paa sin Plads i en spøgende Samtale, men jeg skal dog henstille, om et saadant Udtryk bør finde Plads i et Document som dette. En Titel er aflagt, naar en Mænd aflægger den; naar Major Bech aflægger den, saa bliver den ganske vist for hans Bedkommende en aflagt Titel; men forresten kan jeg ikke finde dette Udtryk paa nogen Maade begrundet. Der er henviist til, at denne Titel ikke længere bruges i Armeen — vi sige jo nu forresten Hæren, men det skal jeg ikke opholde mig ved —, og derfor er det en aflagt Titel. Men denne Titel har jo netop det tilfælles med alle andre Titler, at den ikke svarer til nogen Embedsvirksomhed; derved er det blevet en Titel, som tidligere var en Charge. En Stiftsraad svarede til en vis Embedsvirksomhed (Bille: Aldrig!). Jeg beder om Forladelse, alle Titler have havt en tilsvarende Embedsvirksomhed; en Kammerherre har f. Ex. ogsaa havt en tilsvarende Embedsvirksomhed; men det er blevet til en Titel, og det er Tilfældet med næsten alle de Titler, som nu bruges;